

DAN
COMAN

Ce preferi?

povestiri

POLIROM
2025

Cuprins

Cuvânt-înainte.....	7
Ploaie și vin.....	8
anotimpuri.....	14
Bucuria	21
Până când moartea ne va despărți	40
Aerul proaspăt al verii.....	50
Bureți.....	64
Pact.....	82
Desen pe asfalt.....	88
Poem de dragoste	95
Fiecare cu viața lui.....	106
Happy birthday.....	129
Fericire	139
Ode to my family.....	168
Grădina cu flori.....	185
Îmi place cum miroși.....	187

Vestea.....	204
Cont de Facebook.....	218
Gersa.....	229
<i>Notă</i>	243

Și uită-ne pe amândoi angajați la petshop, colegi de serviciu.

Denis, mamă, hai să-ți arăt cum stau lucrurile pe-aici.

N-a zis nu. În prima săptămână a rămas cu mine tot programul, deși eu i-am spus: când nu mai ai chef, te poți duce acasă. Sau poți să te plimbi prin oraș – nu-s decât trei-patru clienți pe zi, mă descurc și singură.

Stă cât e ziua de lungă cu căștile-n urechi și nu zice nimic. Cel mai adesea în fața acvariilor, uitându-se ore în șir la pești. Carăși, neoni, molly, Guppy. Guppy-s perfecți pentru începători, îi spun doamnei care-a intrat adineauri cu fetița-n magazin. Consilierea clienților e partea care-mi place cel mai mult. Guppy mănâncă regulat fulgi pentru pești, deși nu se dau în lături de la creveți congelați sau vii ori viermi în sânge. Dar e ușor cu ei, pot trăi o săptămână fără să mănânce nimic. Singura chestiune e că nu puteți ține masculii și femelele în același acvariu, că se înmulțesc mai iute ca șobolanii. Oricum, noi n-avem decât masculi, ăștia sunt, da, da.

Când am auzit-o pe fetiță râzând, am știut că Denis a făcut-o să râdă. Are un lipici extraordinar la copii – seamănă cu mine, că și la mine trag toți copilașii ca muștele la zahăr – dragu' mamei, va fi un tată minunat, nu am nicio îndoială.

În rest, ce să zic... Denis e harnic și a ajuns să facă el aproape tot ce e de făcut prin magazin – mai puțin consilierea clienților, că știi cum e el, nu-i place să comunice cu oamenii – așa a fost mereu, un mut, nu vorbește aproape nimic, nici măcar cu mine. Dar în

rest... neașteptat de ascultător – de când s-a întors, nu ne-am certat niciodată.

Habar n-are șefu' că în ultimele două săptămâni Denis a luat-o pe Lola acasă și că în magazin n-o mai aduce decât joia și doar pentru câteva ceasuri – când vine marfa și șefu' își bagă și el coada, că, na, trebuie să verifice el cu ochii lui dacă totul e ok – și, mai nou, totul e ok și Lola arată chiar bine, *femeie, uită-te la ea, e vioaie și jucăușă – tu vinde-o, lasă restul în seama mea.*

După ce terminăm programul, ieșim și facem mici cumpărături de la Profi-ul din colț, apoi mergem roată prin Eminescu și facem o plimbare mai lungă – o luăm prin spate pe la prefectură, pe 1 decembrie, pe la noul parc de joacă din Decebal. Vorbesc numai eu, normal, dar măcar nu-și mai ține căștile pe urechi și, din când în când, zice: *da, mama, așa e, ai dreptate.*

Nu l-am întrebat ce-a făcut cu toți banii ăia. Am evitat orice discuție despre asta. Deși s-a întors de la Cluj doar cu hainele de pe el.

Ajunși acasă, după ce mâncăm de cină, o ia pe Lola în brațe și se închide în camera lui.

Bine că s-a întors.

DENIS

Sunt un struț. Stau nemișcat de aproape două ore, cu capu-n pământ. Nu mă dor genunchii, spatele mi-e acoperit de pene.

Nu fac asta de frică, ci din plăcere.

Sunt un mascul tânăr.

Struții ating maturitatea sexuală la 3-4 ani, deci cam la 25 în anii oamenilor.

Phaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa, phaaaa!

Femelele nu scot niciodată niciun sunet, în timp ce masculii emit un urlet puternic (asemănător cu urletul leului) în timpul împrerecherii, când ciocul le este închis și esofagul umflat. Fac exact așa: phaaaaa, phaaaaaa, phaaaaa!

Când mă vede în ușă, proful mă îmbrățișează și râde.

Phaaaaaa! Phaaaaaa!

MARIA

N-a fost ușor, tata: am exersat cot la cot cu Christopher mai bine de șase luni – am învățat ca pentru examene – și, dintre toate examenele pe care le-am dat în viața mea, ăsta a fost cel mai dificil. Ca să pară totul cât mai adevărat, a trebuit să facem o nuntă aici, pentru neamurile mele, și o nuntă-n Des Moines, pentru neamurile lui Chris. A trebuit să ne învățăm pe de rost preferințele, obiceiurile, fiecare detaliu care până atunci ni se păruse nesemnificativ, astfel încât să pară că știm totul unul despre celălalt.

Rând pe rând, mai întâi mama, apoi cei de la *social security* din Des Moines ne-au luat la întrebări. Pe amândoi deodată, pe fiecare separat, cu programare sau prin surprindere: americanii apărând brusc în casa noastră, să verifice dacă modul în care trăim noi acolo corespunde datelor, mama pe WhatsApp, tot la câteva săptămâni – nu mi-a fost ușor să-l conving pe Chris să fie și el de față la conversațiile noastre, măcar din când în când, cât să părem o tânără și fericită familie româno-americană.

Dar cum altfel să scap, tata? Cum puteam să uit totul altfel decât plecând la dracu-n praznic, în Des Moins?

Știu, foarte scump, dar a fost singura mea șansă.

DENIS

Mi-a fost profesor. Ne-am cuplat acum o lună, când mi-am luat inima-n dinți și i-am trimis mesaj.

În weekend am ieșit împreună la festivalul de rock de la Casa Sindicatelor. După ce au terminat cei de la Byron (și înainte să înceapă The Mono Jacks), l-am urmat în părculețul din spatele Casei Sindicatelor, în grupul gălăgios al fumătorilor, și acolo și-a strecurat ca din întâmplare mâna sub tricoul meu, atingându-mi spatele, șoptindu-mi: hai să bem ceva doar noi doi – și după ce am băut câte două pahare de vin la Corso, ne-am dus în apartamentul lui și am făcut dragoste. Are 45 de ani. E superb și știe exact de ce am nevoie: plăcere fizică, animalică, primară, așa cum visasem ani întregi, de când intrase prima dată în clasa noastră, predând mai întâi logică, apoi psihologie și economie și, pe-a XII-a, filosofie, materia mea preferată.

imi împrumuti corpul ala superb pentru cateva ore?

Când primesc mesajul, zic: mama, ies în oraș cu niște amici.

Să-ți dau niște bani, să ai de-o bere, zice ea și-mi întinde bancnota de 50.

O luăm spre dealul Budacului sau spre Dumitra, în livada de meri părăsită, și ne

îmbrățișăm pe bancheta din spate a mașinii lui – sau pe pătura întinsă în iarba înaltă, printre copaci.

Apoi, noaptea, după ce mă întorc acasă, o iau pe Lola în brațe, mă închid în camera mea și stau cu ochii-n tavan.

MAMA

Pe polițist l-am cunoscut într-adevăr la o nuntă, dar n-a stat la masă cu noi, așa cum i-am povestit Mariei – imediat după aperitiv am rămas singură la masă, că ceilalți s-au dus să danseze – și, cum nu știam ce să fac ca să nu mă plictisesc, mi-am zis: ia să vedem ce bărbați avem noi pe-aici:

chelul (medic stomatolog, m-am gândit – evident că unul ca ăsta își înșală nevasta)

tânărul înalt, cu barbă (frumos de pică, dar prea tânăr, de-o vârstă cu Denis al meu)

grasul cu bani (libidinoșii ăștia nu se uită decât la femeii tinere)

polițistul. După moacă n-are cum să fie decât polițist, m-am gândit. Slab și înalt, îmbrăcat la costum, cu părul pieptănat frumos la spate. Timid. De câteva ori i-am surprins privirea, dar de fiecare dată a întors capul.

Imediat după friptură s-a ridicat și a plecat, nu înainte de a săruta mâinile tuturor doamnelor de la masă – și atunci mi-a venit ideea asta cu aventura – aveam în sfârșit ce să-i povestesc Mariei, un motiv suficient de bun ca să nu mă mai bată la cap cu America ei, *mama, hai în Des Moins, mută-te la mine, să m-ajuti cu fetița* – numai acolo n-am eu de gând s-ajung.

DENIS

Ieri ne-am dus la locul nostru, pe Dealul Budacului. Am stat mai bine de-o oră în mașină și am privit luna.

Cred că m-am îndrăgostit de tine, i-am zis în timp ce el își rula o țigară.

Nu mi-a răspuns.

N-am insistat.

El a fost cel care de la bun început a stabilit limitele (strict fizice) ale relației noastre. După câteva întâlniri mi-am dat seama că nu avea de gând să le extindă.

Știu prea bine în ce situație ne aflăm, i-am spus mai apoi, când el a pornit mașina, dar asta nu înseamnă că nu pot să visez.

MARIA

Am locuit împreună cu Chris pentru că așa era convenția. Și da, ne-am tras-o și înainte, și vreo doi ani după nuntă. Și începuse să fie atât de mișto, încât ajunsese să mă gândesc uneori că poate căsătoria aia convențională s-ar putea transforma într-una adevărată – Chris era simpatic și chiar se comporta ca un soț, ieșeam împreună la petreceri, făceam lungi excursii prin Iowa, mă ducea în tot felul de locuri spectaculoase – de fraieră ce-s, am crezut că se îndrăgostise – deși continua să accepte în fiecare lună banii – și, când i-am spus că mie chiar îmi plăcea de el și că mă îndrăgostisem lulea, a râs cu poftă – și *mie îmi place de tine, faci dragoste minunat, dar convenția-i convenție, banii-s bani, business is business*, căcații ăștia de americani numai la bani se gândesc, așa că nu am mai acceptat să mă atingă – și luna viitoare, când o să termin de plătit ratele (iu-huuuuuuuuu!), o